

Sygn. akt III AUa 553/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 września 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Małgorzata Gerszewska
Sędziowie:	SA Iwona Krzeczowska - Lasoń (spr.) SA Alicja Podlewska
Protokolant:	sekr. sądowy Anna Kowalewska

po rozpoznaniu w dniu 14 września 2017 r. w Gdańsku

sprawy K. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o wysokość świadczenia

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VIII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 16 grudnia 2016 r., sygn. akt VIII U 1430/16

oddala apelację.

SSA Alicja Podlewska SSA Małgorzata Gerszewska SSA Iwona Krzeczowska - Lasoń

Sygn. akt III AUa 553/17

UZASADNIENIE

Decyzją z 27 czerwca 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. przyznał ubezpieczonemu K. G. prawo do emerytury, począwszy od 24 czerwca 2016 r., przy czym za okres od 1 września 1988 r. do 31 lipca 1991 r. z tytułu zatrudnienia

w Elektrowni (...) przyjął wynagrodzenie minimalne. Wskazał jednocześnie, iż w celu uwzględnienia wynagrodzeń z ww. okresu należy przedłożyć kserokopie kart wynagrodzeń, potwierdzone za zgodność z oryginałem z archiwum. Przedłożone zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z 17 marca 2002 r., wystawione przez (...), jest nieformalne, bowiem nie jest ona uprawniona do wydawania zaświadczeń Rp-7.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczony K. G. domagał się przeliczenia świadczenia z uwzględnieniem wynagrodzenia za okres od 1 września 1988 r. do 31 lipca 1991 r. z tytułu zatrudnienia w Elektrowni (...) w oparciu

o zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z 17 marca 2002 r., wystawione przez (...), które pozwany w marcu 2002 roku uwzględnił przy wyliczaniu kapitału początkowego. Dalej podniósł, iż pozwany, ponownie wyliczając jego kapitał początkowy, w decyzji z 23 maja 2016 r., za sporny okres przyjął najniższe wynagrodzenie, co w znacznym stopniu obniżyło jego emeryturę.

Pozwany w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie oraz wskazał, iż w części dotyczącej kapitału początkowego przyjął jego wysokość ustaloną w decyzji z 23 maja 2016 r. oraz podtrzymał argumentację dotyczącą nieuwzględnienia zaświadczenia Rp-7 za sporny okres.

Wyrokiem z dnia 16 grudnia 2016 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (sygn. akt VIII U 1430/16) zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w ten sposób, że do wyliczenia kapitału początkowego i emerytury należy przyjąć wysokość wynagrodzenia ubezpieczonego w latach 1988 - 1991 w Ż. na podstawie kartotek płacowych nadesłanych z (...) Spółka z o.o. w S.

- za rok 1988 - 352 013 zł,

- za rok 1989 - 4 012 658 zł,

- za rok 1990 - 19 878 548 zł,

- za rok 1991 - 16 314 419 zł (pkt 1)

oraz stwierdził, że pozwany ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji (pkt 2).

Sąd I instancji ustalił następujący stan faktyczny.

W okresie od 1 września 1988 r. do 31 lipca 1991 r. ubezpieczony K. G. był zatrudniony w Elektrowni (...), przy czym w 1988 r. osiągnął wynagrodzenie w kwocie 352 013 zł, w 1989 r. w kwocie 4 012 658 zł, w 1990 r. w kwocie 19 878 548 zł oraz w 1991 r. w kwocie 16 314 419 zł.

Decyzją z 7 czerwca 2002 r. pozwany dokonał ustalenia kapitału początkowego ubezpieczonego. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 217,62%. Za okres pracy ubezpieczonego w Elektrowni (...) pozwany przyjął następujący dochód:

za 1988 rok w kwocie 352 013 zł, za 1989 rok w kwocie 4 005 758 zł, za 1990 rok w kwocie 19 878 548 zł oraz za 1991 rok w kwocie 32 876 255 zł.

Dnia 13 maja 2016 roku ubezpieczony wniósł o przyznanie prawa do emerytury.

Kolejną decyzją, tj. z 23 maja 2016 r., pozwany dokonał ponownego wyliczenia kapitału początkowego ubezpieczonego, przy czym wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł 182,93% oraz za okres pracy ubezpieczonego w Elektrowni (...) od 1 września 1988 r. do 31 lipca 1991 r. przyjął wynagrodzenie minimalne.

W decyzji z 27 czerwca 2016 r. przyznającej ubezpieczonemu prawo do emerytury, pozwany za okres od 1 września 1988 r. do 31 lipca 1991 r. z tytułu zatrudnienia w Elektrowni (...) przyjął wynagrodzenie minimalne.

W toku postępowania sądowego pozwany decyzją hipotetyczną przeliczył wysokość emerytury ubezpieczonego. Za okres pracy ubezpieczonego w Elektrowni (...) przyjął, na podstawie kartotek zarobkowych, następujące wynagrodzenie:

- za 1988 rok w kwocie 352 013 zł,
- za 1989 rok w kwocie 4 005 758 zł,
- za 1990 rok w kwocie 19 878 548 zł,
- za 1991 rok w kwocie 16 314 419 zł.

Stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, w tym w aktach ubezpieczeniowych, których wiarygodności oraz autentyczności nie kwestionowała żadna ze stron procesu. Sąd również nie znalazł podstaw do podważenia ich wiarygodności z urzędu.

Przechodząc do rozważań merytorycznych Sąd Okręgowy wskazał, że spornym w niniejszej sprawie pozostawało ustalenie kwot wynagrodzeń za okres pracy ubezpieczonego w Elektrowni (...) od 1 września 1988 r. do 31 lipca 1991 r.

Zgodnie z treścią przepisu art. 116 ust. 5 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2016 roku, poz. 887 ze zm.) w zw. z § 21 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe (Dz. U. Nr 237, poz. 1412), środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

W toku postępowania przed organem rentowym, organ ten uznał zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu za sporny okres pracy ubezpieczonego od 1 września 1988 r. do 31 lipca 1991 r. w Elektrowni (...), wystawione przez (...) Sp. z o.o. Kwoty wynagrodzeń wymienionych w tym zaświadczeniu przyjął do wyliczenia kapitału początkowego (decyzja z 7 czerwca 2002 r. – k. 18 – 20 akt ZUS dot. kapitału początkowego). Po złożeniu przez ubezpieczonego wniosku o emeryturę, pozwany w kolejnych decyzjach przyjął wynagrodzenie minimalne za sporny okres (decyzja z 23 maja 2016 r. – k. 30 akt ZUS dot. kapitału początkowego, decyzja z 27 czerwca 2016 r. – k. 25 – 26 akt ZUS dot. emerytury).

W toku niniejszego postępowania pozwany zakwestionował zaświadczenie Rp-7, w oparciu o które ustalił wynagrodzenie ubezpieczonego w decyzji o ustaleniu kapitału początkowego z 7 czerwca 2002 r. Ubezpieczony przedłożył do akt sprawy kopie kart wynagrodzeń (kartotek zarobkowych), list płac za sporny okres od 1 września 1988 r. do 31 lipca 1991 r. Sąd Okręgowy stwierdził, że ubezpieczony udowodnił wysokość wynagrodzenia uzyskanego w spornym okresie powyższymi dokumentami, w których widnieje informacja o stawkach jego wynagrodzenia, zatem zasadnym było ustalenie podstawy wymiaru jego emerytury przy przyjęciu wysokości zarobków wykazanych tymi dokumentami.

Nadto, jak wskazał Sąd, wysokość wynagrodzenia otrzymywanego przez ubezpieczonego w spornym okresie wynika z zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z 17 marca 2002 r. Zaświadczenie to jest wiarygodne, bowiem, jak wynika z jego treści, zostało wystawione na podstawie list płac oraz kart wynagrodzeń pracownika. W ww. zaświadczeniu stwierdzono, iż (...) Sp. z o.o. przejęła w archiwum akta pracowników zatrudnionych w Elektrowni (...) w budowie w likwidacji, zgodnie z protokołem zdawczo – odbiorczym nr (...) (...) /96 z 11 grudnia 1995 r. W toku procesu pozwany nie wskazał, z jakich powodów uwzględnił ww. zaświadczenie przy wydaniu decyzji z 7 czerwca 2002 r. oraz nie uwzględnił go

przy wydawaniu decyzji z 23 maja 2016 r. i z 27 czerwca 2016 r.

W toku postępowania sądowego pozwany ponownie przeliczył emeryturę w decyzji hipotetycznej, uwzględniając, w oparciu o przedłożone kartoteki zarobkowe, wynagrodzenie ubezpieczonego za sporny okres. Ubezpieczony nie zakwestionował wyliczenia hipotetycznego pozwanego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy, na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z cytowanymi wyżej przepisami, orzekł jak w pkt I wyroku.

Zgodnie z § 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe, organy rentowe udzielają informacji, w tym wskazówek i wyjaśnień w zakresie dotyczącym warunków

i dowodów wymaganych do ustalania świadczeń. Organ rentowy nie dopełnił tego obowiązku, ubezpieczony mógł zatem przypuszczać, że jego kapitał początkowy, a co za tym idzie – wysokość emerytury – będzie ustalona w oparciu o dane przyjęte w decyzji

z 7 czerwca 2002 r., dlatego też dopiero w lipcu 2016 r. podjął starania w celu uzyskania dokumentacji płacowej za sporny okres.

Nadto, z § 4 pkt 4 powołanego rozporządzenia wynika, że jeżeli we wniosku nie zamieszczono danych lub nie dołączono dokumentów, które są niezbędne do jego rozpatrzenia, organ rentowy wzywa zainteresowanego do uzupełnienia wniosku w terminie nie krótszym niż 14 dni od dnia otrzymania wezwania z pouczeniem, że nieusunięcie tych braków spowoduje wydanie decyzji o odmowie wszczęcia postępowania. Z powyższego przepisu wynika, że obowiązkiem organu rentowego jest przeprowadzenie dodatkowego postępowania wyjaśniającego, a w szczególności wyznaczenie ubezpieczonemu dodatkowego terminu celem przedstawienia niezbędnych dowodów.

W ocenie Sądu I instancji nie było przeszkód, by wezwać ubezpieczonego do przedłożenia kart wynagrodzeń z archiwum w toku postępowania wyjaśniającego, a nie dopiero w zaskarżonej decyzji.

Działając na podstawie przepisu art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach

z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w punkcie II wyroku, Sąd Okręgowy stwierdził zatem, że pozwany organ rentowy ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, bowiem poczynienie wiążących ustaleń

co do ustalenia wysokości wynagrodzenia ubezpieczonego w spornym okresie, mających wpływ na prawo do wnioskowanego świadczenia, możliwe było na etapie postępowania wyjaśniającego. Sąd zważył, iż dowód na okoliczność osiąganego przez ubezpieczonego

w spornym okresie wynagrodzenia przedłożony został w postępowaniu przed organem rentowym już w 2002 roku i w tym roku został uwzględniony, natomiast w 2016 roku nie został on przez pozwanego prawidłowo oceniony.

Apelację od wyroku wywiódł pozwany organ rentowy, zaskarżając go w pkt 2 dotyczącym stwierdzenia, że pozwany ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji oraz zarzucając naruszenie art. 118 ust. 1 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 887) poprzez stwierdzenie, że pozwany ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Wskazując na powyższe, pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części tj. pkt 2, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego w części tj. pkt 2 i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

W uzasadnieniu apelacji podniesiono, że kserokopie kart wynagrodzenia z tytułu zatrudnienia w Elektrowni (...) zostały dołączone w toku postępowania sądowego. Sąd uznał, iż wysokość wynagrodzenia ubezpieczonego za sporny okres określona w kartotekach zarobkowych jest zgodna z zaświadczeniem o zatrudnieniu

i wynagrodzeniu Rp - 7 z dnia 17.03.2002 r., zatem brak było podstaw do weryfikacji świadczenia. Zdaniem organu rentowego istniały podstawy do weryfikacji wysokości wcześniej ustalonej wysokości kapitału początkowego w sytuacji, gdy (...) sp. z o.o. nie jest podmiotem uprawnionym do wystawiania zaświadczeń o zatrudnieniu i wynagrodzeniu. Podstawę do powyższego stanowiło również przedłożenie przez ubezpieczonego legitymacji ubezpieczeniowej (k. 28 - 29 plik E). Wysokości wynagrodzenia wskazane w legitymacji znacznie różnią się od wynagrodzeń ustalonych na podstawie kartotek zarobkowych. Ponadto, wpisy zawarte w legitymacji są nieformalne. Wynagrodzenia odnośnie roku 1988 nie są tożsame. Z kartotek zarobkowych wynika kwota 352.013 zł (k. 39 plik E), podczas gdy z zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu została wskazana kwota 362.013 zł (k. 10 plik KPU). Zatem, zdaniem organu rentowego, dopiero postępowanie sądowe w postaci przedłożonej dokumentacji tj. kartotek zarobkowych dawało podstawę do ustalenia prawidłowej wysokości kapitału początkowego ubezpieczonego i w konsekwencji wysokości jego emerytury.

W związku z powyższym zdaniem organu rentowego brak podstaw do stwierdzenia, że pozwany ponosi odpowiedzialność za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Jednocześnie pozwany zwrócił uwagę, iż Sąd I instancji w rubrum wyroku nieprawidłowo oznaczył przedmiot sporu wskazując „o prawo do emerytury”, podczas gdy ubezpieczony nie zgodził się z ustaloną wysokością świadczenia.

W odpowiedzi na apelację ubezpieczony wniósł o jej oddalenie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja ZUS nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem sporu na etapie postępowania apelacyjnego pozostawała wyłącznie kwestia odpowiedzialności pozwanego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. nie kwestionował wyroku Sądu I instancji w zakresie, w jakim zmieniał on zaskarżoną decyzję w ten sposób, że do wyliczenia kapitału początkowego oraz emerytury nakazał przyjąć wysokość wynagrodzenia ubezpieczonego w latach 1988 – 1991 w Elektrowni (...) na podstawie kartotek płacowych nadesłanych przez (...) Sp. z o.o. w S..

Wstępnie wskazać należy, że zgodnie z brzmieniem art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego. Przez wyjaśnienie „ostatniej niezbędnej okoliczności” trzeba rozumieć wyjaśnienie ostatniej okoliczności koniecznej do ustalenia samego istnienia prawa wnioskodawcy do świadczenia.

Stosownie natomiast do treści art. 118 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, jeżeli na podstawie przedstawionych środków dowodowych nie jest możliwe ustalenie prawa lub wysokości świadczenia, za datę wyjaśnienia ostatniej okoliczności, o której mowa w ust. 1, uważa się datę końcową dodatkowego terminu do przedstawienia niezbędnych dowodów, wyznaczonego przez organ rentowy, albo datę przedstawienia tych dowodów.

Mając na uwadze powyższe stwierdzić należy, że wydanie przez organ rentowy niezgodnej z prawem decyzji odmawiającej wypłaty świadczenia w sytuacji, gdy było możliwe wydanie decyzji zgodnej z prawem, w szczególności, gdy ubezpieczony wykazał wszystkie przesłanki świadczenia oznacza, że opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność, choćby nie można było mu zarzucić

niestaranności w wykładni i zastosowaniu prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z 25 stycznia 2005 r., sygn. akt I UK 159/04, OSNP nr 19/2005, poz. 308). Wydanie jednak błędnej decyzji w sytuacji, gdy organ rentowy nie dysponował wystarczającym materiałem dowodowym pozwalającym na ustalenie prawa wnioskodawcy do żadanego świadczenia, nie skutkuje obciążeniem organu odpowiedzialnością z tego tytułu.

W tym miejscu podkreślić również należy, na co zwracał uwagę także Sąd I instancji, iż zgodnie z § 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe, organy rentowe udzielają informacji, w tym wskazówek i wyjaśnień w zakresie dotyczącym warunków i dowodów wymaganych do ustalania świadczeń. Z przepisu § 4 pkt 4 powołanego rozporządzenia wynika natomiast, że jeżeli we wniosku nie zamieszczono danych lub nie dołączono dokumentów, które są niezbędne do jego rozpatrzenia, organ rentowy wzywa zainteresowanego do uzupełnienia wniosku w terminie nie krótszym niż 14 dni od dnia otrzymania wezwania z pouczeniem, że nieusunięcie tych braków spowoduje wydanie decyzji o odmowie wszczęcia postępowania.

Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy Sąd Apelacyjny przypomina, że decyzją z 7 czerwca 2002 r. pozwany dokonał ustalenia kapitału początkowego ubezpieczonego. Za okres pracy ubezpieczonego od 1 września 1988 r. do 31 lipca 1991 r. w Elektrowni (...) pozwany przyjął wynagrodzenie w wysokości wskazanej w zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z 17 marca 2002 r. wystawionym przez (...) Sp. z o.o.

Decyzją z 23 maja 2016 r. pozwany dokonał ponownego wyliczenia kapitału początkowego ubezpieczonego, przy czym za okres pracy ubezpieczonego w Elektrowni (...) od 1 września 1988 r. do 31 lipca 1991 r. przyjął wynagrodzenie minimalne. W przedmiotowej decyzji pozwany nie uzasadnił powodów przyjęcia za ww. okres wynagrodzenia minimalnego i w konsekwencji obniżenia kapitału początkowego.

Decyzją z 27 czerwca 2016 r., wydaną na wniosek ubezpieczonego z 13 maja 2016 r., przyznano ubezpieczonemu prawo do emerytury. Pozwany za okres od 1 września 1988 r. do 31 lipca 1991 r. z tytułu zatrudnienia w Elektrowni (...) przyjął wynagrodzenie minimalne. W uzasadnieniu tejże decyzji pozwany, odnosząc się do kwestii przyjęcia za ww. okres zatrudnienia wnioskodawcy wynagrodzenia minimalnego, wskazał, że w celu uwzględnienia wynagrodzeń (w rzeczywistej wysokości – przyp. Sądu) należy przedłożyć kserokopie kart wynagrodzeń potwierdzone za zgodność z oryginałem z archiwum. Przedstawione zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z 17 marca 2002 r. wystawione przez (...) jest bowiem nieformalne.

Jak trafnie zauważył Sąd I instancji, pozwany organ rentowy, wydając decyzję z 7 czerwca 2002 r., a następnie decyzje z 23 maja 2016 r. i 27 czerwca 2016 r., odmiennie ocenił wiarygodność tego samego dokumentu, a mianowicie zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z 17 marca 2002 r. wystawionego przez (...). W pierwszym przypadku pozwany na podstawie przedmiotowego zaświadczenia przyjął ubezpieczonemu za okres zatrudnienia od 1 września 1988 r. do 31 lipca 1991 r. wynagrodzenie we wskazanych w nim kwotach. Wydając natomiast decyzję w roku 2016 stwierdził, że zaświadczenie to wystawione zostało przez nieuprawniony podmiot i konieczne jest przedłożenie przez wnioskodawcę kserokopii kart wynagrodzeń poświadczonych za zgodność z oryginałem. W toku niniejszego procesu pozwany argumentował dodatkowo, że porównanie zaświadczenia z przedłożoną legitymacją ubezpieczeniową wskazuje na rozbieżności co do kwot wynagrodzenia za sporne lata, przy czym również wpisy w legitymacji mają charakter nieformalny, albowiem brak jest pieczętki, podpisu i daty wpisów dotyczących wynagrodzeń.

Sąd Apelacyjny zwraca uwagę na okoliczność, że w zaświadczeniu o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z 17 marca 2002 r. wystawionym przez (...) stwierdzono, iż (...) Sp. z o.o. przejęła

w archiwum akta pracowników zatrudnionych w Elektrowni (...)
w budowie w likwidacji, zgodnie z protokołem zdawczo – odbiorczym nr (...) (...) /96
z 11 grudnia 1995 r., a ponadto, że zaświadczenie wystawione zostało na podstawie list płac i kart wynagrodzeń
pracownika Elektrowni (...) w budowie w likwidacji.

W ocenie Sądu II instancji, mając na uwadze treść przytoczonych przepisów § 2 oraz § 4 pkt 4 rozporządzenia Ministra
Pracy i Polityki Społecznej z 11 października 2011 r.

w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe w związku z art. 118 ust. 3 ustawy o emeryturach
i rentach z FUS, w zaistniałym stanie rzeczy pozwany organ rentowy obowiązany był bądź samodzielnie zwrócić
się do archiwum o udostępnienie kart wynagrodzeń K. G., bądź też określić ubezpieczonemu dodatkowy termin
do ich przedłożenia. Wydanie decyzji emerytalnej w sytuacji, gdy organ miał świadomość istnienia dokumentów
potwierdzających wysokość wynagrodzenia wnioskodawcy z lat 1988 – 1991, uznać należy, w kontekście ww.
przepisów, za przedwczesne. Stąd też, Sąd Apelacyjny nie ma wątpliwości, że pozwany ponosi odpowiedzialność za
nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Prawdopodobnie tego wniosku potwierdza fakt,
że ubezpieczony przedłożył kserokopie kart wynagrodzeń potwierdzone za zgodność

z oryginałem w toku postępowania sądowego wywołanego wniesieniem przez niego odwołania od decyzji ZUS z 27
czerwca 2016 r., które to dokumenty potwierdziły poprawność danych wynikających z zaświadczenia RP-7 z 17 marca
2002 r. Pozwany organ, w odpowiedzi na zobowiązanie Sądu, sporządził zaś decyzję hipotetyczną, wskazując, iż przyjął
wynagrodzenie wnioskodawcy z lat 1988 – 1991 w wysokości wynikającej z kartotek zarobkowych, a nadto na etapie
postępowania apelacyjnego nie kwestionował wysokości rzeczywistych zarobków ubezpieczonego ze spornego okresu.

W tej sytuacji uzasadnione jest stwierdzenie, że gdyby pozwany pozyskał karty wynagrodzeń K. G. z archiwum bądź
też zobowiązał go - przed wydaniem spornej decyzji - do ich przedłożenia, możliwe byłoby przyjęcie przy obliczaniu
wysokości świadczenia emerytalnego ubezpieczonego rzeczywistej wysokości jego wynagrodzenia
z okresu od 1 września 1988 r. do 31 lipca 1991 r. i w konsekwencji wydanie prawidłowej decyzji.

W tym stanie rzeczy, nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji organu rentowego, Sąd Apelacyjny oddalił ją,
działając na podstawie art. 385 k.p.c.

SSA Alicja Podlewska SSA Małgorzata Gerszewska SSA Iwona Krzeczowska - Lasoń